

[Johan Philip sen.]

været tilfældet, og hvorvidt dette skyldes de nye lovbestemmelser, vil jeg meget gerne drøfte i udvalget; i den henseende er vi enige med det radikale venstre.

Jeg kan i øvrigt henvise til tidligere forbundsformand Hans Rasmussens udtalelser om, at de nye bodsbestemmelser har været anvendt som rugekasse for overenskomststridige konflikter, og noget tyder på, at den forudsatte spontaneitet kun har været til stede i få tilfælde: hovedparten af konflikterne på det danske arbejdsmarked vedrører lønmæssige uoverensstemmelser. Den drøftelse, som omtales i forslaget, og som skal kunne kræves fra arbejdstagers side for at undgå at ifalde bod, kan meget let få karakter af skinforhandlinger.

Afsluttende vil jeg sige, at venstre er enig med forslagsstillerne i problemets eksistens og gerne vil drøfte det i udvalget. Man må imidlertid ikke være blind for, at mange problemer løses, når den eventuelle spontane vrede har lagt sig og man har tænkt nærmere over tingene; denne sidste sætning gælder ikke alene arbejdsmarkedets parter. Den gælder vist generelt i alle samfund.

Tilbage bliver der måske til drøftelse i udvalget ét spørgsmål, som vi gerne vil rejse, og det er de undtagelser, der efter gældende ret har været bodsfri, altså hvor det er led i en systematisk aktion, og hvor det savner en rimelig begrundelse. Det, vi gerne vil rejse, er, hvorvidt de to undtagelser har været overholdt i et rimeligt omfang.

Burgdorf (KF):

Jeg skal bare ganske kort præcisere, at det konservative folkeparti i princippet er enig i det foreliggende lovforslag. Vi synes, det er fornuftigt, at mennesker og organisationer, der er i konflikt med hinanden, bliver ført sammen og taler om tingene; det kan da ikke være forkert.

Jeg mener også, at vi må se netop på det med de spontane arbejdsnedlæggelser; vi mener i vores parti, det er forkert, at de ikke skal være belagt med bod, men vi vil gerne drøfte tingene i udvalget.

Ebba Strange (SF):

Da mit partis ordfører i denne sag desværre ikke kan være til stede ved forhand-

lingen nu, skal jeg på hans vegne udtale følgende:

I 1973 blev der gennemført en del ændringer i arbejdsretsloven, hvorved nogle af de strengeste bestemmelser vendt mod arbejderne blev lempet. Lempelserne var langtfra tilstrækkelige efter socialistisk folkepartis opfattelse. Vi stillede dengang et ændringsforslag om totalt bortfald af bodssystemet, fordi det er vor uvrigelige opfattelse, at alene bevidstheden om, at daglønner går tabt, er nok til at sikre, at arbejdernes kun går i aktion, når den for alvor føler sine interesser krænket. Men SF's ændringsforslag blev forkastet, og det skadelige bodssystem lever fortsat videre.

Ikke desto mindre rummede 1973-loven dog visse fremskridt i forhold til den hidtil gældende lov. Et af de vigtigste fremskridt var, at arbejdsstandsninger i reglen ville være fritaget for bod, hvis de varer mindre end 48 timer, dvs. inden afholdelse af det såkaldte fællesmøde. Baggrunden for denne ændring var vel en spirende forståelse for, at arbejdere ikke går ud i aktioner, der måske er overenskomststridige, bare for sjov, men at sådanne aktioner skyldes en ægte følelse af at være udsat for provokationer fra arbejdsgiversiden.

Denne nye bestemmelse har betydet, at en lang række mindre, ikke-overenskomstmæssige arbejdsnedlæggelser er gennemført, uden at bodssystemet er kommet ind i billedet, vel flere aktioner, end Dansk Arbejdsgiverforening havde forestillet sig, da de under de forudgående forhandlinger med LO accepterede den nye bestemmelse. Det har bevirket, at Dansk Arbejdsgiverforening offentligt har givet udtryk for fortrydelse over denne ændring. Men skal vi tage os af det? Arbejdsgiverforeningen må have vidst, hvad den gik med til i 1973, og netop den skærpede økonomiske situation burde tilsige arbejdsgiverne at udvise større fleksibilitet og omhyggelig respekt for modpartens interesser og de skrevne og uskrevne aftaler, der er indgået med den.

Vi har et helt frisk eksempel blandt mange andre på, at dette ikke er tilfældet, og at denne holdning resulterer i konflikter. Jeg tænker på arbejdsnedlæggelsen ved Herlev sygehus, som ganske klart skyldtes en provokation fra arbejdsgiversiden. Et